



قرآن کریم

سوره مبارکه نوح
آیه ۲۸

یک دعای ویژه

آدم عصبانی که دعا نمی‌کند! اصلا دل و دماغش را ندارد که دعا بکند. تازه اگر هم بخواهد دعایی بکند، همه خوبی‌ها را برای خودش می‌خواهد و برای دیگران جز بدی نمی‌خواهد.

البته این برای آدم معمولی است. شاید مثل من و تو! اما اگر آدمی رشد کرده باشد و خودش را بالا کشیده باشد، اوضاعش فرق می‌کند. اولاً بی‌خودی عصبانی نمی‌شود، و ثانیاً آن چه بخواهد را برای همه خوب‌ها می‌خواهد؛ و البته برای پدر و مادرش پرونده ویژه‌ای باز می‌کند، چون خوب می‌داند که هر چه دارد از آن دو است. این آدم اگر هم برای کسی عذاب بخواهد، دیگر از روی عصبانیت نیست، بلکه برای همان خوب‌های عالم است. بله؛ نفرین می‌کند، لعن هم می‌کند، اما نه از روی عصبانیت نفسانی؛ بلکه برای آدم‌های خوب و خدای آن‌ها که اگر این گونه شود، همه چیزش خدایی می‌شود... دوباره شاید مثل من و تو!

حالا اگر کسی این جوری دعا بکند، دعایش خیلی ویژه می‌شود... یک دعای شیرین و شنیدنی:

رَبِّ اغْفِرْ لِي وَلِوَالِدَيَّ وَلِمَنْ دَخَلَ بَيْتِي مُؤْمِنًا وَلِلْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ
وَلَا تَزِدِ الظَّالِمِينَ إِلَّا تَبَارًا

پروردگارا، مرا و پدر و مادرم و از مردم این عصر هر کسی را که به خانه‌ام درآمده و با ایمان باشد بیمارز؛ و همه مردان و زنان با ایمان را در هر عصری که باشند ببخشای، و این ستمکاران را در دنیا و آخرت جز تباهی و هلاکت میفزای.

